РІДКІСНИЙ ВИПАДОК

Ревуть, хоч і ясла повні.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЕЦЬ

№ 4 (543). РІК ВИДАННЯ XXV | Ціна 10 коп. | КИЇВ. ЛЮТИЙ 1965

ПРО КУЛІНАРНІ СПРАВИ ТА КНИЖНІ СТРАВИ

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

perec-ua.
perec-ua.

Управління громадського харчування Міністерства торгівлі УРСР та Укоопспілка не турбуються про впровадження в їдальнях та ресторанах страв української кухні. Страви там здебільшого стандартні і за якістю, і за смаком.

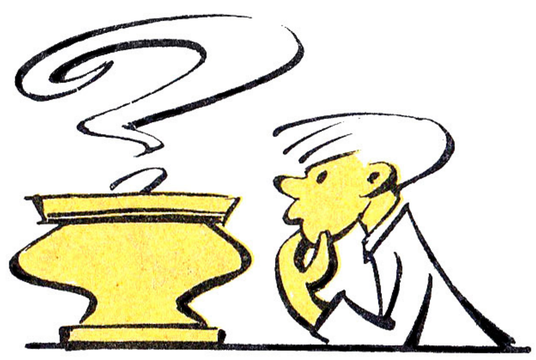

Недавно я книжчину прочитав
Про різні страви *... І ковтнувши слину,
Щоб скуштувать чудесних книжних страв,
Майнув ото — об'їздить Україну.

В Чернігові спочатку погощу! —
Подумав я... Та скільки там не бігав,
Чернігівського славного борщу
Я не знайшов ні миски на Чернігів.

А про Полтаву знав я із книжок:
Тут галушки й січеники у славі,
Та не знайшов полтавських галушок
Й січеників полтавських у Полтаві.

У Конотопі був я кілька днів,
Сидів на шніцелях та ескалопі,
А з'їсти конотопських вергунів
Мені не довелось у Конотопі.

В Батурині зайшов у чайний зал.
(Тутешні коржики хвалив колись мій шурин)
Та коржиків батуринських, на жаль,
Уже давно не випіка Батурин.

В Вільшану всюдихід мій прилетів.
Казали, тут медовики в пошані,
Та щось не бачив я медовиків
Вільшанських у прославленій Вільшані.

То, може, в Запоріжжі, як-не-як,
Капусняки ще подаються свіжі?..
Гей-гей, про запорізький капусняк
Давно уже забули в Запоріжжі.

А за солодким аж до Жовтих Вод
Заніс мене якийсь безпутний чортик...
Я все там їв, та не попав у рот
У Жовтих Водах жовтоводський тортик.

А потім я заїхав у Херсон.
То ж тут млинці!.. І я потер долоні,
Але то був лише солодкий сон —
Млинців херсонських не було в Херсоні.

Я на Поділля їхав і вві сні
Вже смакував папушник... а на ділі
Подільського папушника мені
Й понюхать не вдалося на Поділлі.

— А на Гуцульщині, — я чув якось, —
Яєшню файну смажать люди гречні,
Мені ж покуштувать не довелось
У цім краю гуцульської яєшні.

До Львова далі простяглася путь.
Плетеники ж тут львівські є чудові!
Плетеників, що львівськими зовуть,
Я не знайшов у славнім місті Львові.

А по Волині їздив пару днів.
Чим частували — не забув і нині,
Та не пригадую, щоби хоч раз поїв
Крученików волинських на Волині.

У Бровари заніс мене аллах,
То ж тут квасок, говорять, екстра-класу!
Та не вдалося навіть в Броварах
Покуштувати броварського квасу.

І ось у стольнім Києві я знов.
Здається б, юшки добру миску виїв,
Та київської юшки не знайшов
В їдальнях ні тарілочки на Київ.

Я книгу ту закинув у кущі,
І всюдиходом із усього лету
Ускочив до їдальні їсти щі
І всюдисущу, наче бог, котлету.

З Перцем подорожував і його враження записав Юрій КРУГЛЯК.

* Українські страви. Державне видавництво технічної літератури УРСР. Київ — 1957 р.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Дід Мороз. — Доки ти мене тут держатимеш?!

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ДОСЛІДИ ТРИВАЮТЬ

БУЛДИНСЬКІ КАР'ЄРИ. (ТАП). Начальник управління промислово-будівельних матеріалів Одеського раднаргоспу т. Мураш та головний інженер т. Яблонський уперше в світі вирішили провести сміливий експеримент: видобути з екскаватора «ЗЭР-500» звичайнісіньку руду. Для експерименту придбано два величезних екскаватори і встановлено на Булдинських кар'єрах. Один з них використовується не за призначенням і не на повну потужність, а другий повинен перетворитися в руду.

Перші аналізи дали позитивні наслідки: за рік на екскаваторі повністю облупилася фарба, за другий — він вкрився іржею. Тепер з іржі збираються видобувати залізну руду. Досліди тривають.

М'ЯКОСЕРДИЙ «АРХІТЕКТОР»

Кореспондент ТАП із «Київоблпроекту» повідомляє, що Слов'янська фабрика нещодавно випустила велику партію олівців «Архітектор» ЗМ. Привабліва назва спокусила архітекторів, і вони навіть не зчулися, як продукція фабрики вдарила по них.

Випробування 800 штук олівців у «Київоблпроекті» наочно показало, що проектувальник може нервувати, сердитись, плакати, навіть лаяти керівників фабрики, але користуватись олівцем не зможе. М'якосердий «Архітектор» абсолютно не піддається заточуванню — графіт викришується на дрібненькі шматочки.

Висновок один: на фабриці втрачено гостроту у боротьбі з браком.

НОВИНИ МЕДИЦИНИ

ЧЕРНІВЦІ. (ТАП). Підбито підсумки сміливого медичного експерименту, проведеного головою Кругликівського колгоспу, Новоселицького району, т. Костиленком. Він запровадив у медичну практику лікування електродвижком. Для цього на відстані 9 метрів од дільничної лікарні п'ять років тому у сараї поставили невеличкий движок. І відтоді всі хворі в лікарні щодня приймають сеанс багатогодинного чахкання.

Як повідомили кореспондентові ТАП, жертвою експерименту став і сам голова колгоспу т. Костиленко. Голова оглух. Цим і пояснюється те, що він не чує п'ятирічних волань медичного персоналу про перенесення чахкалки в інше місце.

ШУКАЧІ ПЕРЛИН

КРИВИЙ РІГ. (ТАП). На шахті «Північна» рудника ім. Кірова археологічна експедиція в складі партгрупорга другої дільниці т. Дитковського, начальника дільниці т. Берковського, головного інженера шахти т. Дробіна, очолювана механіком рудника т. Мізерним, проводить тривалі розкопки. Мета експедиції — розшуки решток давно вимерлих на Дніпропетровщині представників первісної фауни: динозаврів та мамонтів. Розкопки не дали поки що бажаних результатів. Динозаврів нема. Відкопано лише кілька дрібниць: 5 лебідок ЛС-28 на суму щось у 4700 крб. Фахівці запевняють, що це не межа. За даними розвідки, в надрах «Північної» поховано 52 лебідки.

ПОСТІЙНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

КЛАВДІЄВЕ, Київської області. (ТАП). Тут відкрито постійну консультацію для місцевих любителів покупатися в лазні. Оскільки в селищі вже багато років ведуться розмови про будівництво лазні, а самої лазні немає, в консультації даються поради про «безлазневе купання».

Провадяться показові купання в баліях і ночвах.

Головними консультантами у справі безлазневого купання постійно виступають члени виконкому селищної Ради.

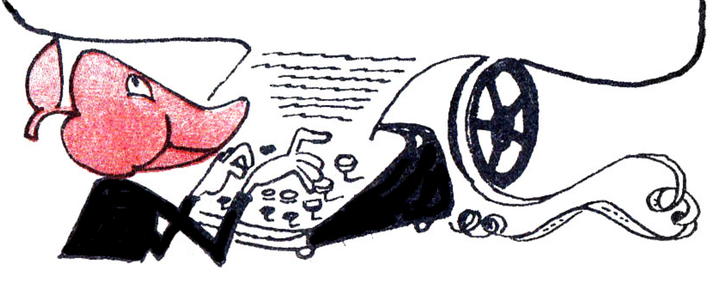

КЛІНІЧНИЙ ВИПАДОК

Головний лікар лікарні у с. Кірове (Оріхівський район, Запорізької області) т. Ткаченко грубо ставиться до хворих і лікарів.

(3 листа до редакції).

Мал. К. ЗАРУБИ

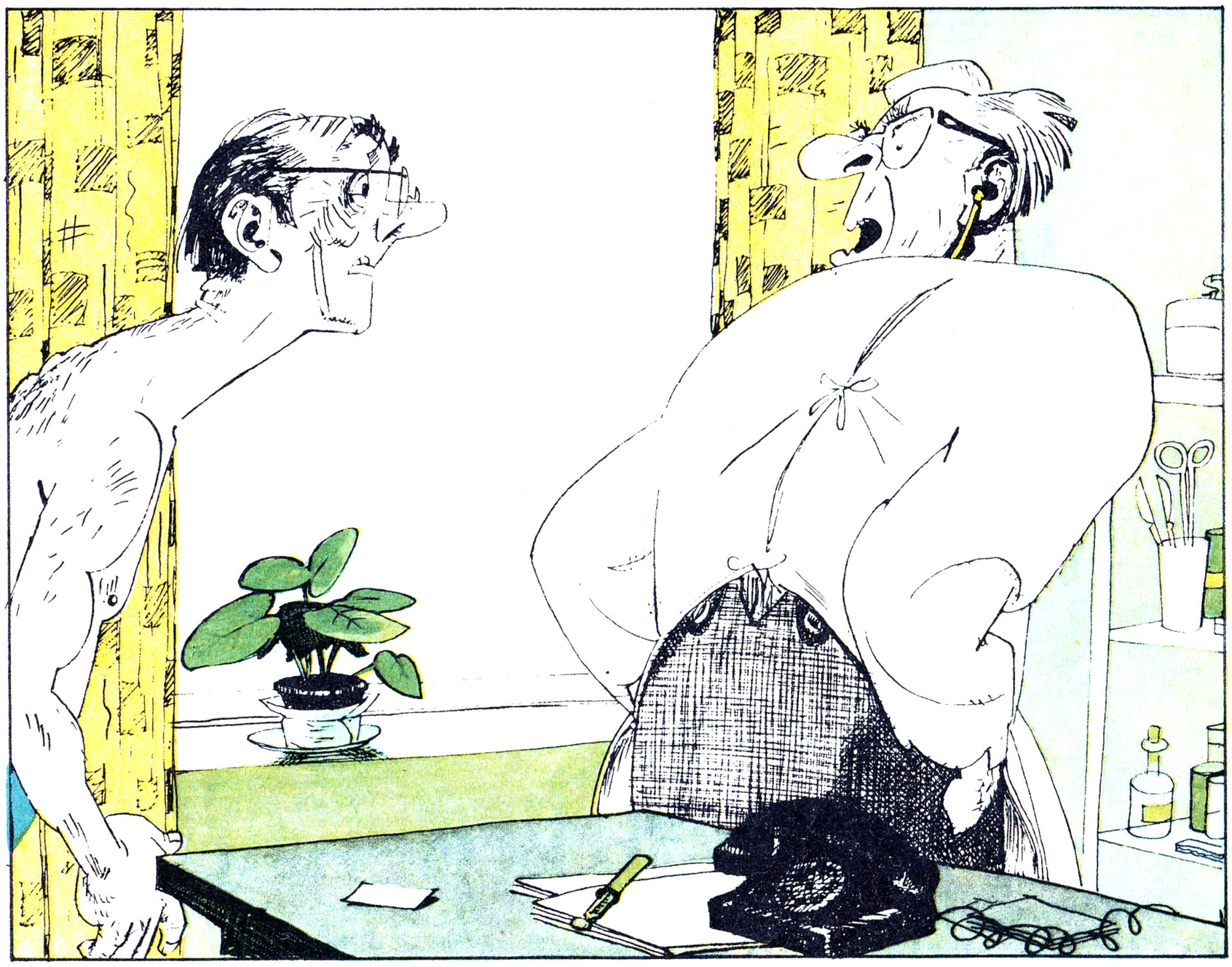

— Я ж просив мене вислухати, а ви кричите...

ШИРОКОЗАХВАТНА ДИРЕКТИВА

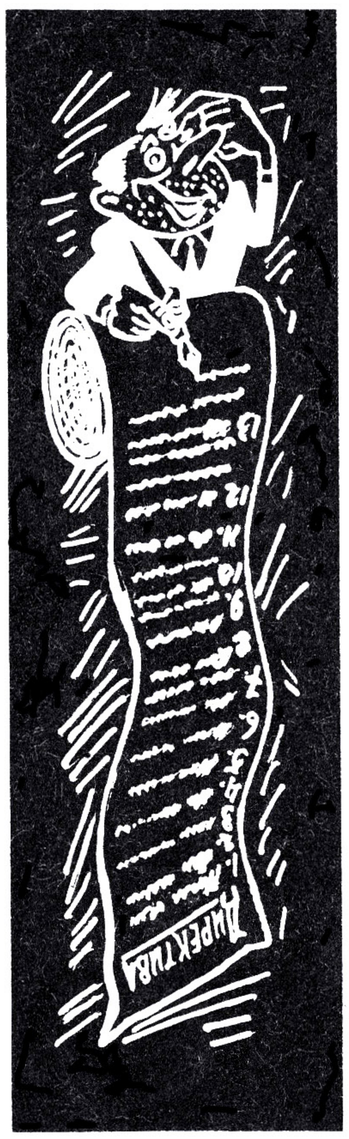

Головного інженера Станично-Луганського районного відділення «Сільгосптехніки» т. Мамчура давно вже терзає творчий неспокій.

Так часом терзає, так його бідолашного мучить, що душу геть вивертає.

«Подумать тільки, — не раз мрійно аналізує головний інженер, — скільки вже всіляких нововведень у сільському господарстві!

І квадратно-гніздовий спосіб,
і застосування навісного інвентаря,
і міжрядний обробіток на підвищених швидкостях,
і роздільне збирання хлібів,
і, і, і...».

І найприкріше Мамчуру, що всі ці нововведення — не його винахід. І знову шалено шугають думки, розриває груди внутрішній докір:

«Ти ж, можна сказати, на передньому краї сільського господарства, а що дав йому, чим прискорив прогрес?»

— Е-е-е! Що я, в бога теля з'їв? — вигукнув якось Мамчур і, весь розбурханий, налитий силою, гепнувся за стіл, щоб вилити на папір блискавично народжену ідею.

Він нічого не чув, нічого не помічав, а все строчив, строчив, строчив...

Коли все було готове, головінж стрепенувся, глянув на плід своєї нестримної фантазії і побачив перед собою... директиву.

Ні, читачу, не дивуйся! Це була не звичайна директива, не рядова, яких до неї були сотні тисяч, а то й мільйони. Директива т. Мамчура була нова, можна сказати, гідна епохи космічних польотів і кібернетики!

Відмінність Мамчурової директиви та, що вся вона широкозахватна і на підвищених швидкостях.

Для наочності наводимо ту директиву, адресовану директорові радгоспу ім. Пархоменка т. Корсуну. В ній вимагалося 5 січня 1965 року до 6 січня (!) дати відомості про:

1. Застосування комбінованих агрегатів для виконання оранки.
2. Посів зернових культур на підвищених швидкостях.
3. Міжрядний обробіток просапних на підвищених швидкостях.
4. Косовицю хлібів жатками на підвищених швидкостях.
5. Застосування комплексних машин для обробітку і збирання кукурудзи без затрат ручної праці...

І т. д., і т. п.

Всього цитувати нема потреби. Скажемо лише, що в директиві — точно чортова дюжина пунктів з декількома підпунктами.

Керівництво Станично-Луганського районного відділення «Сільгосптехніки» провело випробування і «обкатку» широкозахватної директиви на підвищених швидкостях. Наслідки прекрасні.

Директиву (з одного примірника) можна легко передати по телефону в усі колгоспи і радгоспи. На місцях вона приковує до себе увагу всього управлінського та бухгалтерського апарату. Працівникам же «Сільгосптехніки» вона повністю розв'язує руки і дає змогу бачити всю картину в районі, не вилізаючи з-за стола.

Автори широкозахватних директив на підвищених швидкостях чекають відзначення своїх заслуг.

І, напевне, дочекаються!

Ів. СОЧИВЕЦЬ.

— Навіс — це ще не дрібниця, — сказав Олексій Михайлович. — От розетка! Не повірите, але нам інколи доводиться тижнями пропадати в Держбуді через звичайнісіньку розетку. Навіть тоді, коли нам треба, щоб двері відчинялися не вліво (як за типовим проектом), а вправо, їдь у Київ. Бюрократичнішої бюрократії я ще не зустрічав.

Якось, будуючи приміщення одного з наших «Фотоательє», нам треба було зняти п'ять раковин. Але ж це — порушення типового проекту! Банк перестав давати гроші на будівництво, а збільшив асигнування на командировочні: почалися поїздки в Держбуд по резолюції... Оце абсурд!..

Або візьміть таке: ми вирішили збудувати кілька типових комбінатів побутового обслуговування. В одній з кімнат виявилися зайвими два умивальники... Ми вирішили їх зняти, а в Держбуді питають:

— Для чого? Невже вони вам заважають?

— У тім-то й справа, що заважають. Ми запланували зробити «сухе» приміщення, без води. У тій кімнаті будемо «сушити» жінкам волосся після перманенту.

І знову поїздка в Держбуд. Був уже там я, був головний інженер. Здається, вже й дозволу добилися. І раптом: дайте письмове підтвердження з облвиконкому, що вони не мають нічого проти.

А тепер скажіть, що дорожче: зняти два умивальники чи добути держбудівський дозвіл?

А скільки у тому Держбуді, — зітхнув Олексій Михайлович Бахаєв, — з такими умивальниками щодня буває тих командировочних з усієї України?

— Все це так, — кажу я. — Але хіба у вік космосу і реактивних літаків не можна посилати ті папірці поштою?

— Можна. Посилайте поштою, коли у вас не горить і вас ніхто не б'є по шиї. Не мине й півроку, як з Держбуду пришлють дозвіл.

— Але ж пришлють?

— Обов'язково. Тільки довго тягтимуть. Така вже традиція.

З цих інтерв'ю я зрозумів одне: колись усі дороги вели у Рим, а тепер у Держбуд. Пішов і я туди, до голови комітету Сергія Миколайовича Андріанова. Розповідаю йому про свої донецькі інтерв'ю.

— Погоджуюсь з вами, — сказав Сергій Миколайович. — Це абсурд!

— А як Держбуд бореться з таким абсурдом? — питаю.

— Збираємось, і якнайшвидше, переглянути цю систему. З абсурдом треба кінчати, — відповів Сергій Миколайович.

Чудово! Ми теж за це — з абсурдом треба кінчати.

О. ЧОРНОГУЗ.

ІНТЕРВ'Ю ПРО АБСУРД

Мені часто доводилося брати різні інтерв'ю. Скажімо, про те, чи потрібний жабі хвіст або про психологічний стан тарані в хвилини її засушування. Але ті, в кого я брав інтерв'ю, вважали себе тут піонерами і захищали абсурд своїх досліджень до останньої волосини на лисині. То були мудрі докази і переконання.

Цього разу мені теж вдалося взяти кілька аналогічних інтерв'ю, але, на відміну від перших, абсурду ніхто не захищав і не переконував мене у його життєвості. Навпаки, всі доводили, що навіть ідея про п'яте колесо до воза мудріша за ідеї, про які нижче піде мова.

У місті Донецьку, в тресті «Саночистки» я спитав головного інженера т. Д. Бутильського:

— Чи відомо вам, у що обходиться державі абсурд, який існує у вашій системі?

— Звичайно, — бадьоро відповів т. Бутильський. — Ось хоча б такий факт. У нашому тресті є 195 автомашин. Всі вони зайняті на очистці міста. А профілакторію для технічного обслуговування самих автомашин нема. Типовий проект передбачає такі профілакторії при гаражах на 250—350 машин. А типових проектів на менші профілакторії не існує. Як же бути? Збудувати не типовий профілакторій — звичайний навіс. Зробили ми проект навісу. І що ж ви думаєте, так зразу й почали будувати? Ні. Не будувати, а затверджувати! І не в Донецьку, а в Києві.

Поїхали в Держбуд. Затвердіть, мовляв, наш навіс.

— Можна, — відповідають через декілька днів. — Тільки ви от що зробіть. Повертайтеся зараз у Донецьк і привезіть листа від голови міськради. Він повинен просити нас затвердити навіс, а не ви.

Повернувся я в Донецьк, взяв того листа, виписав нову командировку і знову до Києва.

Дозвіл я одержав, але скільки він з'їв часу, грошей і нервів? Хіба долю того ж самого навісу не можна було вирішити на місці? Хіба ж це не абсурд їздити з такою дрібницею в Держбуд і тижнями просиджувати там під дверима кабінетів?

Друге інтерв'ю мені дав начальник Донецького управління побутового обслуговування т. О. М. Бахаєв.

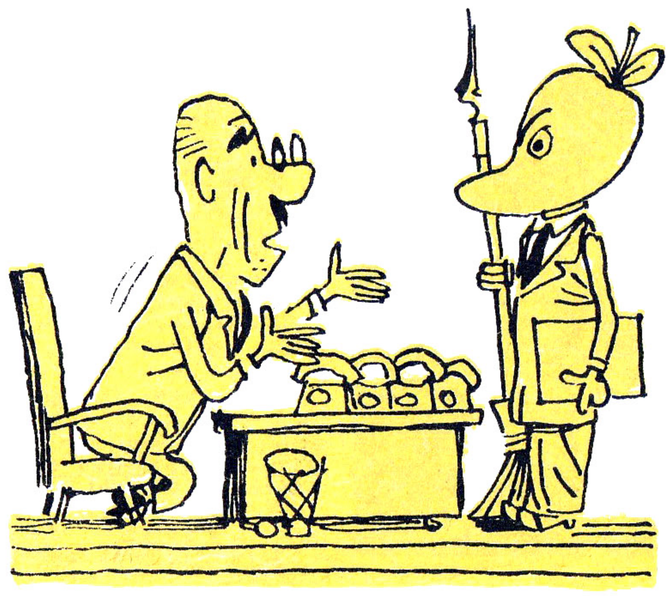

Анатолій КОСМАТЕНКО

ЧОЛОВІК ТА ЧОРТ

(БАЙКА-ЖАРТ)

Не день, не рік
Один завзятий Чоловік
Усіх і все адресував до Чорта.
Чорт жвавий був, та не зважав,
Своїм займався спортом.
А вже як той і жіночку послав,
Чорт брилик хап — і вмить до нього хортом:
«Пардон, привіт! Я в курсі справ.
Мета моєї пізньої гостини —
Питання обміну дружин.
Прошу на декілька хвилин
Анкетні дані вашої дружини.
Бо я вже смалений, мав дільце не одне.
Колись — про це повідомляли в пресі
польській —
Хотів на цьому ошукать мене
Відомий пан Твардовський.
Не вийшло. Дзуськи! Був я на коні.
А що казать про наші дні?
Тепер якраз і стережися лиха.
До того ж — не в обиду вашій би жоні —
(Схилив тут роги Чорт) — моя Чортиха,
Хоч клопоту і завдає мені,
Однак особа в основному тиха.
Ну... є недоліки дрібні:
Страх любить ательє, пекельні перукарні,
Міня то ратиці, то хвіст — прикраси головні,
Проте в квартирі краще, як в свинарні,
У місяць раз і їсти подає мені!»
«Це все і в мене так, та є ще й інше.
Бери мою — моя ще має й дар!»
«Що, що? А повторіть-но голосніше»
«Моя, товариш Чорт, ще й пише!..»
«Хе! — Чорт схопився. — І, мабуть, вірші?!
. . . . . *)
«О'ревуар!» —
Мотнув до пекла чимскоріше...

Мораль? Гм, гм.., Скажу колись, пізніше.

*) Тут Чорт говорив щось на своїй мові, важко було розібрати.

ФОРМЕНИЙ АНЕКДОТ

Прикро, а — факт: живуть, живуть, та й вмирають навіть анекдоти. Особливо ті, що вже обросли сивими бородами. Кого, скажімо, тепер розвеселиш такою розповіддю про обраховування: «Сорок і сорок — руб сорок, борщу не їли — ще п'ятнадцять копійок, кави не пили — ще п'ятачок...»

Ні, на зміну старим приходять нові анекдоти. І ось — один із них.

Споруджується баня-пральня у Вовчанському будинку престарілих. Старший виконроб Харківського облрембудтресту т. Куринець А. І. мчить прямо з бані до замовника і пропонує йому розрахуватися:

Підлогу ми вам не наслали — платіть 200 карбованців.

Внутрішні двері не навісили — ще 700 карбованців.

Водопровід не проклали — 480 карбованців.

Котельню не устаткували — 1888 карбованців.

Роботу по благоустрою не виконали — 2785 карбованців. І т. д. і т. п.

Усього з вас, шановний, 8305 карбованців.

Воно, звичайно, дуже кумедно вийшло б, якби замовник вислухав цей анекдот і, зайшовшись сміхом, зразу ж поліз у кишеню. Таких замовників тепер нема. І старший виконроб т. Куринець А. І. це добре знав.

Він модернізував старовинний анекдот: виклав його у вигляді офіціального фінансового документа (форма 3-а), але вилучив з нього частку «не». І — вийшло: підлогу наслали, двері навісили, водопровід проклали, котельню устаткували...

І вручив цей анекдотичний документ замовникові.

Але в останнього це чомусь не викликало посмішки. І бажання платити гроші за дотепну вигадку — теж.

Ну що ж, т. Куринця це не повинно засмучувати. В історії людства це — не перший випадок, коли формений анекдот не знаходить своєї оцінки.

В. КАРВАСОВСЬКИЙ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

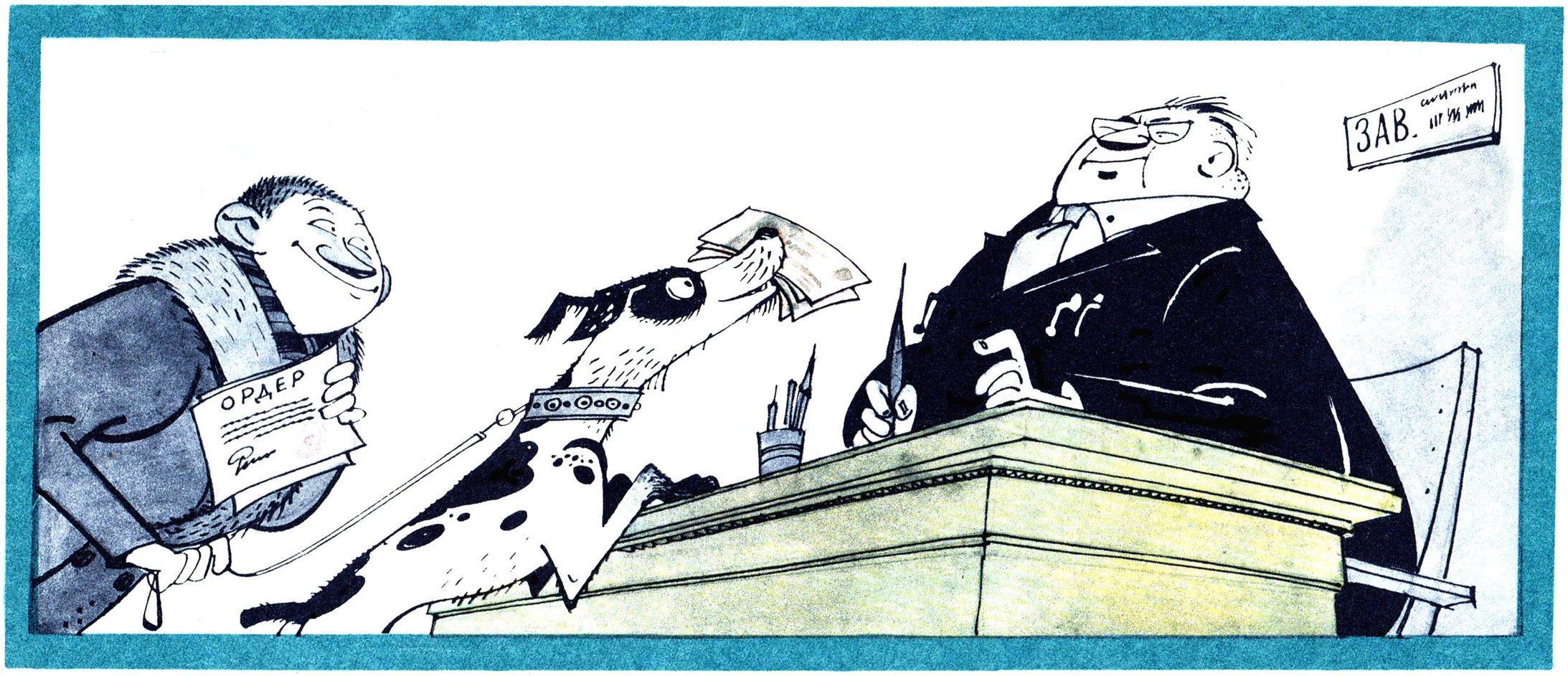

— Дай, Джек, Іванові Івановичу в лапу...

ЗНАЙШЛА РІДНЮ

В калюжі Сонце вгледівши, захрюкала Свиня:
— То й ти отут купаєшся? Виходить, ми — рідня!

Макар ЧОВНЮК.

с. Кам'яний Брід,
Житомирської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Де густо...

...і де пусто.

Народні Усмішки

ТЕРПІТЬ...

Піп повчає віруючих:
— Терпіть — у рай вознесетесь.
А сам не терпів. Коли паства мало воздавала грішми, скаржився владиці:
— Дайте сознательну парафію.

Надіслав О. СВЯТЕНКО
з м. Чернігова.

ПО ДОРОЗІ ДО МІСТА

Це трапилося в перші роки радянської влади. Одна жінка пішки йшла з села до міста. По дорозі її наздогнала автомашина. Шофер зупинився, запросив жінку сідати. Та довго роздумувала, бо ще ні разу в житті ні залізницею, ні в авто не їздила. Нарешті насмілилася, полізла в кузов.

— Ой лишенько! — заголосила жінка, коли машина набрала швидкості. — Дивись-но, який вітер піднявся. Як би в мене дах з хати не знесло.

Повідомив С. БУКАР
з м. Бучача, Тернопільської області.

ЩИРА ВІДПОВІДЬ

Одного разу селянин запитав отця Василія:
— Скажіть мені правду, батюшко: бог є чи нема?
Батюшка Василій почухав потилицю та й каже:
— А бог його знає...

Повідомив І. ГУЗЬ
з м. Харкова.

ЗЛОДІЙ

Два куми трохи підвипили і розмовляють між собою в саду. Раптом кум-гість говорить:

— Дивись, злодій лізе через вікно до твоєї хати!..

— Тихо! Тихо! — відповідає кум-хазяїн. — Нехай лізе, жінка подумає, що то я... Ох і буде йому! Не полізе він більше красти.

Повідомив П. Г. СВИСТАК
з м. Ужгорода.

УПЕРТИЙ БОРЖНИК

— Гей, сусіде, мені вже терпець урвався, коли ви вже борг заплатите?

— Ой, куме, певне ви вважаєте мене всезнаючим?

— А то чому?

— Бо питаєте про такі речі, що їх лише сам бог знає.

Повідомив Є. М. ГОРДИЦЯ
з м. Івано-Франківська.

НЕМАЄ ДОМА

Сусід: — Так ти, сину, кажеш, що тата немає дома?

Івась: — Ій-богу, немає. Як не вірите, то шукайте, де хочете, тільки в сарай не заглядайте...

Повідомив П. В. НАЗАРУК
з м. Броди, Львівської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Пам'ятаєте глухонімий варіант тяганини, що його ми описали в № 23 журналу за минулий рік у «Новинах з питань тяганини»? Там ішлося про Донецьку торговельно-заготівельну базу «Укрлісбудторгу», яка оніміла від позову Керченського бондарного заводу, оніміла на цілий рік і чотири місяці: ні грошей не повернула, ні на позов не відповіла.

Тепер ми раді повідомити, що німий забалакав: Донецька база і гроші повернула, і юрисконсульта Козлова, який цю тяганину затіяв, з роботи прогнала.

Напроти мене в купе сиділа бабуся. Вона закутана теплою хусткою так, що тільки ніс виглядав. Обіч неї міцний дідуган з колючими срібними вусами і з свіжопоголеним підборіддям.

Сів я в Малютинці, а розмова у них уже, видно, точилася давненько. Бабуся запитала:

— А старого Сулію ви знаєте у Турівці?

Дід закліпав очима, крякнув, промимрив:

— Ч-чував...

— І звідки вони беруться, отакі прозвиська?

— Із жизні, бабо.

— Ку-медія, — одказала на те стара. А дід з колючими вусами повідав:

— В нас у Турівці такий випадок приключився. Було це давним-давно. Поставила одна жінка сулію з горілкою в сіні на горищі. Берегла на пострижини своєї онуки Олі...

— Од кого берегла?

Дідуган скрушно похитав головою. Мовляв, вік прожила баба, а такі питанячка... Од кого берегла. Хіба будеш ждати пострижин, коли в хаті, скажімо, стоїть сулія повна-повнісінька і наче просить: «Хильни хоч раз».

— Пронюхав чоловік про ту схованку. Ну, щодня й навідується на горище. То стару косу шукає, то від жилетки рукави, то торішнього снігу... Знаходить собі діло на горищі. А коли в сулії показалось дно... Чого ви, бабо, смієтесь?

— Нічого, нічого, розказуйте. Дуже інтересно, — осміхнулась стара.

— А коли в сулії показалось, кажу, дно, налив чоловік посудину водою, затушкував у сіні і такий коник викинув. Узяв вила і я-ак штрикне в сіно. Скло — дзень-дзелень.

Зліз чоловік з горища, увійшов у хату з вилами, зітхнув, бідняга.

— Мелашко, чуєш, Мелашко! — заклопотано покликав жінку. — З чим у тебе була сулія?

— Де? — стрепенулася жінка.

— На горищі! Я сіно діставав з горища. Тільки встромив вила в сіно...

Мелашка змінилась з лиця.

— Розбив?

Чоловік — не лякливого десятка козарлюга, а тут заїкатись почав.

— Роз... Розб-бив...

Весело було чоловіку. Після того прозвали його Петро Сулія. Тепер і сина кличуть Суліїн син, і Ольгу — діда Сулії онука...

Дід мовчав, покашлюючи, а стара скористалася тою мовчанкою.

— А у нас такий случай трапився. І не так щоб і давно. Як оце і ваша жінка... Не кашляйте, діду, я зразу догадалась — ви шукали од жилетки рукави... Як оце і ваша жінка, баба з нашого села теж заховала сулію. Берегла для сина, що мав от-от приїхати з Донбасу. Але не на горищі, а під яслами в корови.

Дід її якось порався і нюхом надибав на схованку.

Посідають обідати дід з бабою, а старий зітхне собі та й скаже:

— А божа скотинка теж їсти хоче. Та не попросить, бо говорити не вміє. Піду покладу сіна.

Баба мало не плакала од радощів — диви, як на старість побиватись почав за худобою. То було попогарикає баба, поки дід вкине чого в ясла. Та ще й крик підніме старий: «А щоб вона тобі здохла!» А тепер, диви, — «божа скотинка», «вона не попросить їсти». Аж плакати хотілося, так жалібно говорив дід.

А він вставав з-за столу, ішов у хлів, і кидав чи не кидав корові сіна, а одгрібав сулію, ковтав разок-другий просто з горлушка і, облизавшись, ішов обідати з бабою. Заїсть цибулькою, і баба й не помітить, як очища дідові блищать.

Наступного дня сядуть обідати, а старий:

— А божа скотинка теж їсти хоче. А не попросить... Піду покладу.

Так і на третій день, так і на десятий. Візьметься за ложку дід, а йому кортить у хлів.

— Бач, ми сіли за стіл, а божа скотинка... Не попросить...

— А чого ж, — підохочує свого господаря баба і кінцем хустки до очей торкається. — Сходи, сходи до скотинки, поклади.

І він ходив, правда, частенько забував про скотинку, зате себе — ніколи.

Уже як молитва звучало його оте передобіднє:

— Бач, ми розсілись, а божа скотинка...

Та всьому на світі буває початок і кінець. У сулії денце показалось, і син приїхав. Гулі були! Пир на весь мир. Пізно ввечері, коли похрипли всі од пісень, і горілці кінець приходив, баба Палажка підморгнула по-змовницькому гостям:

— Пийте, люди добрі, пийте, не стісняйтесь. У баби ще є в схованці.

Гості пили, не стіснялись... ще зранку. Та ось баба пішла у хлів... Ви догадуєтесь, з яким серцем верталася в хату, бо в руках несла порожню сулію. Притихли гості, принишк і старий і немов аж меншим став. А баба, свердлячи Макара, свого дбайливого господаря, таким гострим, таким ненавидящим поглядом, запитала при всіх:

— З яких це пір божа скотинка перед обідом горілку почала пити?

Дід Макар кумельга-кумельга, боком-боком, та з хати. Воно хоч і старі ребра, та жаль і їх — як почне баба лічити!

— Днів зо три не ночував дід у хаті, ходив, мов голодний вовк, навколо дворища, боявся, що не тільки баба макогоном почастує, а й божа скотинка, обуривши, на роги підніме.

Власник срібних колючих вусів, уважний бабин слухач, заворушився.

— А запитаннячко підкинути можна?

— Підкидайте, — погодилась великодушно стара.

— Отой хазяйновитий Макар, часом, не ваш дід?

На цей раз закашлялась баба-оповідачка.

— Діло давнє... Чого там...

І трохи згодом додала з усміхом:

— А чий же він... Моя сатана. Після того случаю прозвали мого Макара «Божою скотинкою». З тих пір в рот не бере горілки. А що вже гнівається, як посідаємо обідати, а я нагадаю:

— Бач, ми сидимо за столом, а божа скотинка голодна, не попросить їсти...

Кине ложку Макар, гупне дверима, аж хата ходором заходить:

— А щоб вона тобі повиздихала, ота скотинка! Продам корову, за безцінь продам!

Отакого наробила та сулія. Тепер ніхто не називає мого діда Макаром Йосиповичем. А:

— Підемо, хлопці, до Божої скотинки.

Або:

— Як сказав Божа скотинка...

Дід Сулія невдоволено буркнув:

— Ну й народ же пішов.

— Народ не винен, що в декотрих слина тече, як побачить пляшку.

— Прошу, бабо, без натяків.

— А я не про вас. Хіба ж народ винен, що в декого на плечах замість голови порожня сулія...

Василь БОЛЬШАК.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

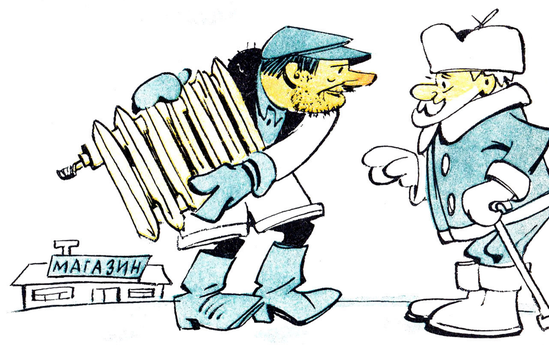

— Навіщо це ти, Іване, купив її?
— Пригодиться в господарстві.

СИНОК ХОКЕЇСТА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Бабусю, а кого це батюшка штрафує на дві хвилини?

ПОЖАЛІЙТЕ ЛОБА!

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Не за горами, не за морями, а у нас-таки в республіці існує Товариство охорони природи.

Дуже прогресивне, сказали б ми, товариство. І до того, добровільне. Вступити до нього може кожен, хто любить природу і дбає про те, щоб ніхто їй не шкодив.

Щоб бажаючих вступити в товариство було якнайбільше, з ними треба поговорити, роз'яснити їм завдання товариства. Словом, треба повозитися.

А коли возитися — неохота?

У такому разі діють так, як ото в Перегінській школі-інтернаті, Долинського району, Івано-Франківської області. Всю роботу по залученню до товариства перекладають на касира, який видає зарплату.

— Розписуйтеся, — каже касир, показуючи вчителям на відомість. — Ось тутечки...

Учителі розписуються. Їм видають зарплату. Але чомусь — не всю. П'ятдесят копійок з кожного утримують. Замість полтинника їм вручають червоні книжечки членів Товариства охорони природи.

У тих книжечках, крім печатки, жодного зайвого слова не знайдеш. У них навіть нема прізвища того, кого залучено в члени товариства. Захоче — сам впише своє прізвище, а не захоче — так і буде. Добровільна ж справа...

— А що, — питає вчитель, — коли я відмовлюся платити гроші за цей квиток?

— Тоді й зарплати не одержите!

Коротко і ясно.

Ряди товариства ростуть. Ширяться...

І ширяться від радості серце того, хто «охопив членством» і виконав та перевиконав план «по залученню».

Таких «залучальників», звичайно, не так уже й багато. А все ж не зле було б, якби при вході до «Товариства охорони природи» стояв кремезний охоронець і гнав таких ентузіастів. Бо користі від них не більше, ніж, скажімо, від того, хто піклується про розвиток спорту на Черкаському консервному комбінаті. Як піклується — можна пересвідчитися, постоявши знову ж таки біля касира, коли той видає зарплату.

— З вас утримано тридцять копійок.

— За віщо?

— За оце... — І разом з грішми касир вручає робітникові якийсь папірець.

Підходить другий робітник, — касир і йому такого ж папірця. І третьому. І четвертому. І п'ятому... І десятому...

Якась літня жінка прочитала той папірець і зареготала:

— У спортсмени мене записали. Он як! А мені й не снилося... Знала б, так не подавала б документів на пенсію.

На папірцях, що їх на Черкаському консервному комбінаті за тридцять копійок нав'язують людям, чорним по білому написано: «Добровільне спортивне товариство».

Добровільне!

Слово, здавалося б, досить зрозуміле, загальнодоступне. А от, уявіть собі, той, кому на комбінаті довірили керувати спортивним життям, ніяк не втямить, що воно означає.

Він, правда, й не намагається зрозуміти. Навіщо? У нього ж є вказівка: ширити ряди спортсменів...

А такому, як відомо, нічого більше й не треба. Такому колись, пригадуєте, загадали богу молитися, так він, сірома, і лоба собі розквасив. На добровільних засадах!

Б. ГРИГОРЧУК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колись Івану Григоровичу Фортуні цін не було. А потім, коли до його рук прилипло 3720 крб. колгоспних грошей (він працював експедитором колгоспу ім. Кірова, Первомайського району), чоловік став у ціні. Колгоспники вірно оцінили його — прогнали. Тоді він прийняв у свої липкі руки крамницю Кам'яномостівського ССТ. Тут уже не витримали паївники. У результаті їхньої невитримки торік, у червні, в № 16 Перця, з'явився фейлетон «Мінливість фортуни».

Від червня до грудня голова ССТ Шевчук все вагався: гнати чи не гнати хапугу з торгівлі. Мабуть би, й досі ще вагався, якби не наказ Миколаївської облспоживспілки. У грудні 1964 р. Шевчук, нарешті, таки розстався з Фортуною — вигнав.

Мал. Л. КАПЛАНА

Видатний автор.

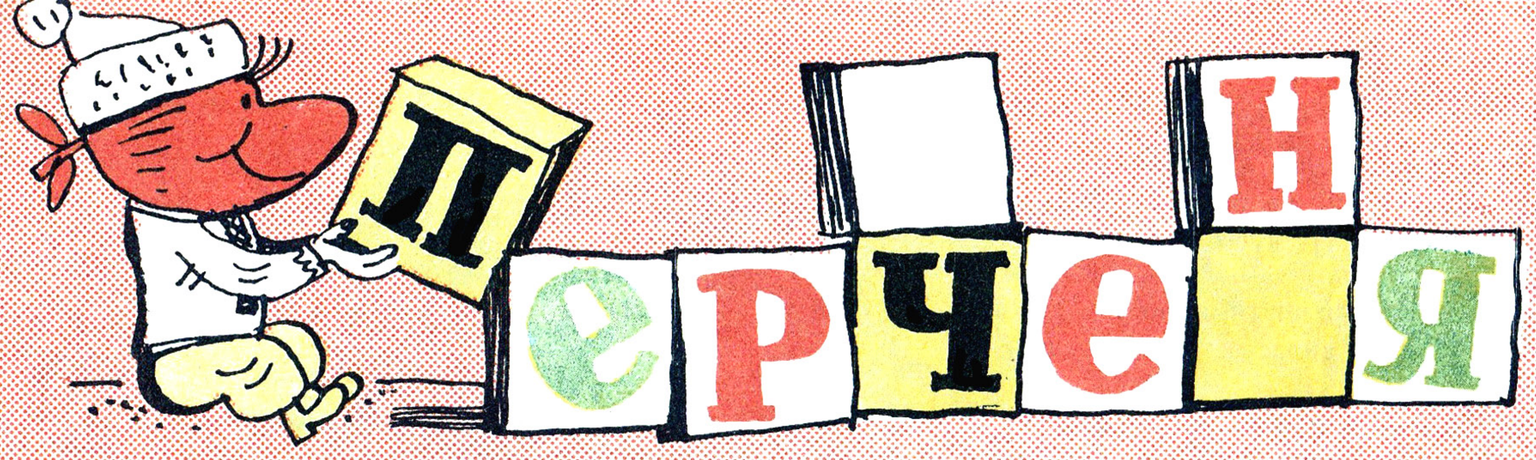

Мал. В. ГЛИВЕНКА

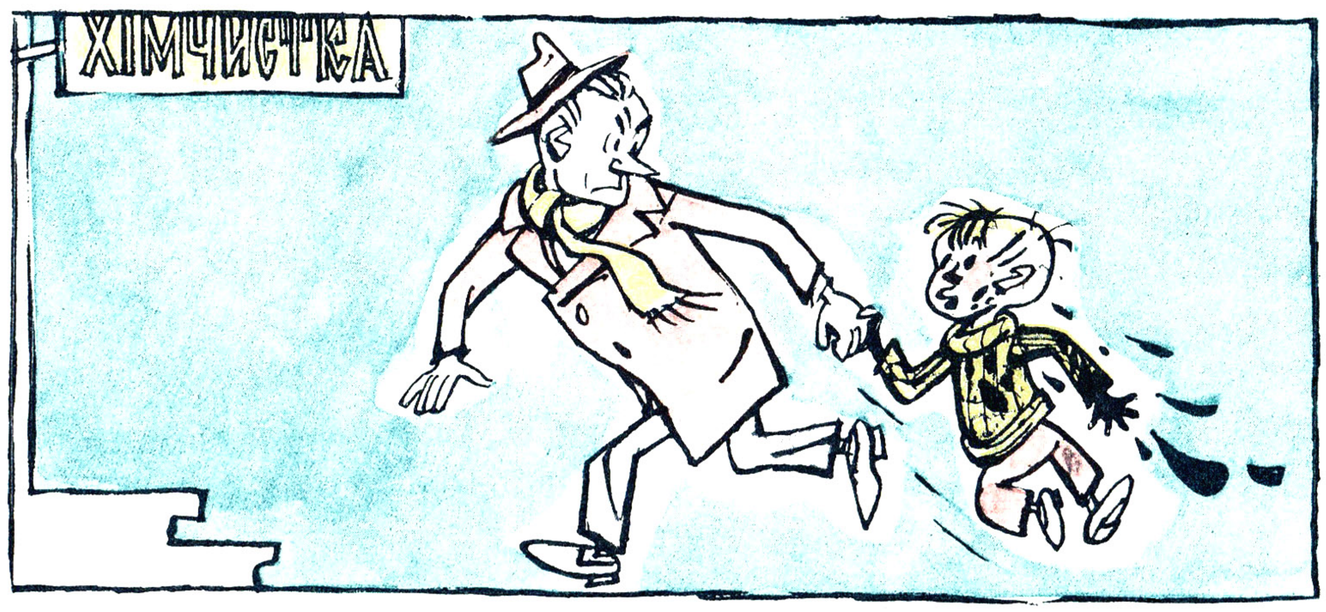

Зрозуміло і без слів.

ПОХВАЛИВСЯ

— Брав я участь в
лижнім кросі, —
Не віддихаюсь і досі.
Друге місце я зайняв,
І татусь мене обняв...
— Ну, а бігло ж вас
багато?
— Бігли вдвох ми: я і
тато.

ПО СНІЖКУ

В дворі, в саду, навколо
хати —
Я по слідах шукаю
брата:
Він так наплутав, що,
похоже,
І сам себе знайти не
зможе!

Грицько БОЙКО.

ШТАНИ З ЧОРТОВОЇ ШКІРИ

ОПОВІДАННЯ ДІДУСЯ ЯВТУХА

Ви, певно, чули, що є матерія, яка чортовою шкірою називається.

А от чому вона так називається і звідки вона взялася, напевно, не знаєте.

Отож послухайте.

Давно було це. Пішов якось я взимку з своїм собачкою Мурзиком у ліс на полювання і коло болота посеред того лісу з чортом зустрівся. З справжнісіньким, отаким, як тепер тільки у казках буває.

Але я не злякався, бо колись тато вчили мене, що то дуже погано бути страхополохом.

Значить, зустрів я чорта, а він каже: «Ага, попався ти мені. Тепер я тебе не відпущу». — Ет, — кажу я йому, — якщо ти справді чорт, то доведи це. От візьми та у зайця перекинься, тоді повірю. «Е-е, — говорить він, — знаю я, чого ти хочеш. Як я в зайця перекинуся, то твій Мурзик зразу розірве мене, як зайця». — От бачиш, — кажу, — ти не можеш у зайця перекинутися. Значить, ти не чорт. «Ні, чорт», — кричить він. — Ні, не чорт! — кажу я. «Ні, чорт», — кричить він і аж з шкіри лізе, так доводить мені, що він чорт.

Так ми сперечалися, сперечалися, так чорт мені своє доводив, аж із шкіри ліз, що, нарешті, зовсім з неї виліз.

А мені тільки того й треба було. Схопив тоді я швиденько ту шкіру та в торбу. Прийшов додому і штани собі з неї пошив. Міцні такі штани були. Тільки недавно порвалися.

Відтоді і почали штани та піджачки з чортової шкіри шити. Якщо не віриte, — запитайте тата та маму, і вони вам скажуть, що справді є така матерія, яка чортовою шкірою називається.

Ага! Вам цікаво, а що ж з тим чортом сталося. Замерз він, бо я ж його шкіру забрав. А тоді якраз зима була, ото й замерз він. З того часу і чортів більше нема, бо то був останній чорт. Тому, якщо хто вам скаже, що чорти є, — не вірте. Вони тільки в казках залишилися.

Костянтин ДОМАРОВ.

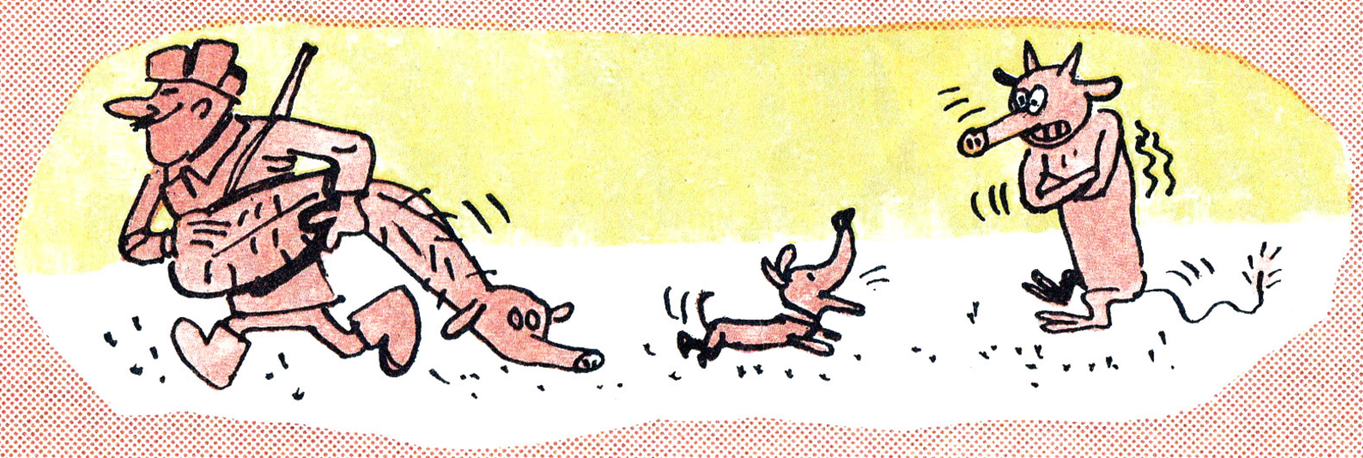

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Колобок...

СТРАШНА ПОМСТА

Півтора року тому я одружився. Плата за кімнату, яку ми з Ніночкою наймали в одного живодера, відчутно підривала наш сімейний бюджет, але не могла підірвати нашого сімейного щастя. На заводі нам обіцяли дати квартиру, і ми навіть дещо відкладали на меблі.

На тому тижні таки одержали квартиру, а наступного дня — листа.

У ньому писалося: «Василю! Вітаю з новосіллям! Дарую для нової квартири нові меблі — шафу для одежі і диван. Завтра привезуть. Сам, на жаль, прийти не можу».

Це була дуже приємна і дуже вчасна несподіванка. Я навіть не знав, кому дякувати за щедрий подарунок, бо друг мій забув підписатися.

— Бачиш, як мене друзі шанують, — скромно сказав я дружині...

За гроші, на які планувалося купити шафу і диван, я за власною ініціативою купив телевізора. Дружина дуже раділа. Вона давно мріяла про телевізора.

Того ж вечора він зіпсувався. Я кляв бракоробів. Дружина — мене.

Це був перший захмарений день у нашому сімейному житті.

А надвечір наступного дня нам привезли з мебльового магазину шафу і диван — подарунок невідомого благодійника.

Коли ми затягли їх у квартиру і роздивилися як слід, Ніночка тихо ахнула, безсило опустилася на диван і крізь сльози продекламувала:

— Справді, тебе друзі шанують не так, як інших. Таке й не кожному присниться.

Воно таки й скидалося на дивний сон: оббивка дивана була підібрана з таким смаком, що мені захотілося плакати. По шафі та по стінках дивана тяглися сумні патьоки лаку та клею. Двері в шафі ніяк не хотіли зачинятися. А коли мені вдалося якимось чудом втиснути їх на місце, не захотіли відчинятися.

Після двадцятихвилинної боротьби з непокірними дверима, я, змордований, упав на диван, але мимовільно вереснув на верхньому «до» третьої октави.

Ніна кинулася до мене. В її очах стояв смертельний переляк. А на дивані, на тому місці, де я збирався посидіти, з матраца стирчав дріт. Де сиділа Ніна, чорніла вм'ятина.

Спала дружина на розкладушці.

Я — мужчина. Я поборов страх і спробував-таки спати на дивані, але до ранку переконався, що факіра з мене не вийде, і на другий день купив другу розкладушку.

Вранці, замість «Доброго ранку!», дружина злісно буркнула:

— Вставай, полюбуйся подаруночком!

— Але ж, люба, — чомусь винувато проскиглив я, не розплющуючи очей, — дарованому коневі в зуби не заглядають.

— Ну, то заглядай тепер он у дірку.

Я розплющив очі і справді побачив у шафі круглу дірку — випав гнилий сучок.

Дірку заліпили пластиліном...

Увечері, накриваючи на стіл, дружина попробувала продовжити ранкову розмову.

— То тільки твої друзі, — сказала вона, — можуть на такі меблі гроші переводити.

Везувій вибухнув:

— Кінець кінцем, чого ти мені печінки їси? Сама ж знаєш, що я богу душу винен! Що то якийсь мій друг — ідіот...

— Скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти, — афористично відрубала дружина за всіма законами жіночої логіки.

Три дні ми не розмовляли. Я навіть почав було заспокоюватися. Але на четвертий день Ніна крижаним тоном попросила мене відчинити незамкнену шафу. Я кілька разів смикнув за двері, потім учепився за них обома руками і торганув, що було сили. Шафа затанцювала лезгінку, але не відчинилася. Зате улюблена ваза дружини, яку вона примостила, якогось біса, на тій шафі, гепнула на підлогу і розлетілася на друзки. Перед тим, як розбитися, вона ще встигла по дорозі розбити мені голову.

Скориставшись тим, що дружина остовпіла, я цвигонув надвір. З несамовитим криком: «Я ще відомщу цьому негіднікові!», влетів у аптеку і попросив бинта. Але аптекарка запропонувала мені флакончик брому. Сказала, що він заспокоює нерви. Я тут же випив його потрійну дозу, взяв на всяк випадок ще п'ять флакончиків і вийшов з аптеки.

Через вулицю, коло ларка «Пиво-води» побачив Петра Кострицю. Ми з ним працюємо на одному заводі. Колись навіть дружили. Та от уже місяців з п'ять він чомусь навіть не вітається зі мною. Ну, й хай собі. Мені тепер не до цього.

Але Петро побачив мене і сам підійшов.

— Здоров, Василю! Як живеться?

— А бодай тим бракоробам, — вирвалось у мене, — що таку меблю виробляють, і тим, хто її невинним людям дарує, так жилося, як мені оце!

— Та що з тобою таке? — засміявся Петро.

Я розказав йому, що зі мною таке.

— А пам'ятаєш, — зітхнув Петро, — як п'ять місяців тому ти обіцяв мені на новосілля шафу для одежі подарувати, а подарував тумбочку виробництва Петровицької фабрики господарських товарів? Ще й говорив, що директор тієї фабрики Жидченко твій знайомий.

— Пробач, — знітився я, — були й шафи тієї ж фабрики, але в мене грошей не вистачило.

— Бодай їх тобі завжди не вистачало! Ту нещасну тумбочку хоч можна в кладовку запхнути, щоб нікому очей не муляла, а якби ще й таку шафу мені впер, то вже й не знаю, що було б з тим браком робити.

— Пробач, — пробурмотів я. — Хотілося, щоб якнайкраще. Там же штамп стоїть, що то — першосортна мебля. Я і заплатив, як за перший сорт.

— Еге, — кивнув головою Петро, — твій диван і шафа теж ніби того ж сорту. І хіба, думаєш, їх без грошей, за спасибі, дали мені?!

— Інквізиторе! — зарепетував я, не пам'ятаючи себе від люті, — так це, значить, ти додумався до такого знущання з людей?!

— Ні, — скромно признався Петро, — сам я, мабуть, не додумався б, якби не товариш Прохожев. Тут його чимала заслуга є. То ж очолювана ним Житомирська фабрика такі меблі творить. Їх назад повертають, держінспекція акти складає, на фабриці обіцяють надалі браку не виробляти, а все-таки виробляють. От я і вирішив тобі віддячити за тумбу.

— Слухай, ти, — процідив я крізь зуби, — клянуся своїм знівеченим сімейним щастям, що це тобі так з рук не зійде, що ти ще будеш гіркими сльозами заливатися. Слава богу, на товаришеві Прохожеву світ клином не зійшовся, крім нього є ще на світі й товариш Сорочинський.

— А це хто такий? — зблід Петро.

А це, голубе, директор Дніпропетровського заводу «Червоний металіст». Його фабрика теж підходящу продукцію клепає. Вже я знайду якось спосіб, щоб втелющити тобі металеве розкладне ліжко виробництва того заводу, та й подивлюся, якої ти тоді заспіваєш. Це мені навіть дешевше обійдеться, а ефект буде не менший. По-перше, ти станеш алкоголіком, бо тільки глянеш на те ліжко, то захочеться з туги випити — пофарбоване і понікельоване воно чортзна-як. Та й те усе з нього облуплюється. По-друге, ти геть пообдираєш собі руки об задирки на тому ліжку. А по-третє, взагалі не зможеш на ньому спати, бо воно деренчить, як стара тарадайка, навіть коли на нього муха сяде.

При цих словах мій кривдник пополотнів, схопився за голову і простогнав:

— Васю! Пожалій. Вибач мені. Давай краще зап'ємо мирову.

Ми потиснули один одному тремтячі руки, зайшли в «Пиво-води» і випили брому.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

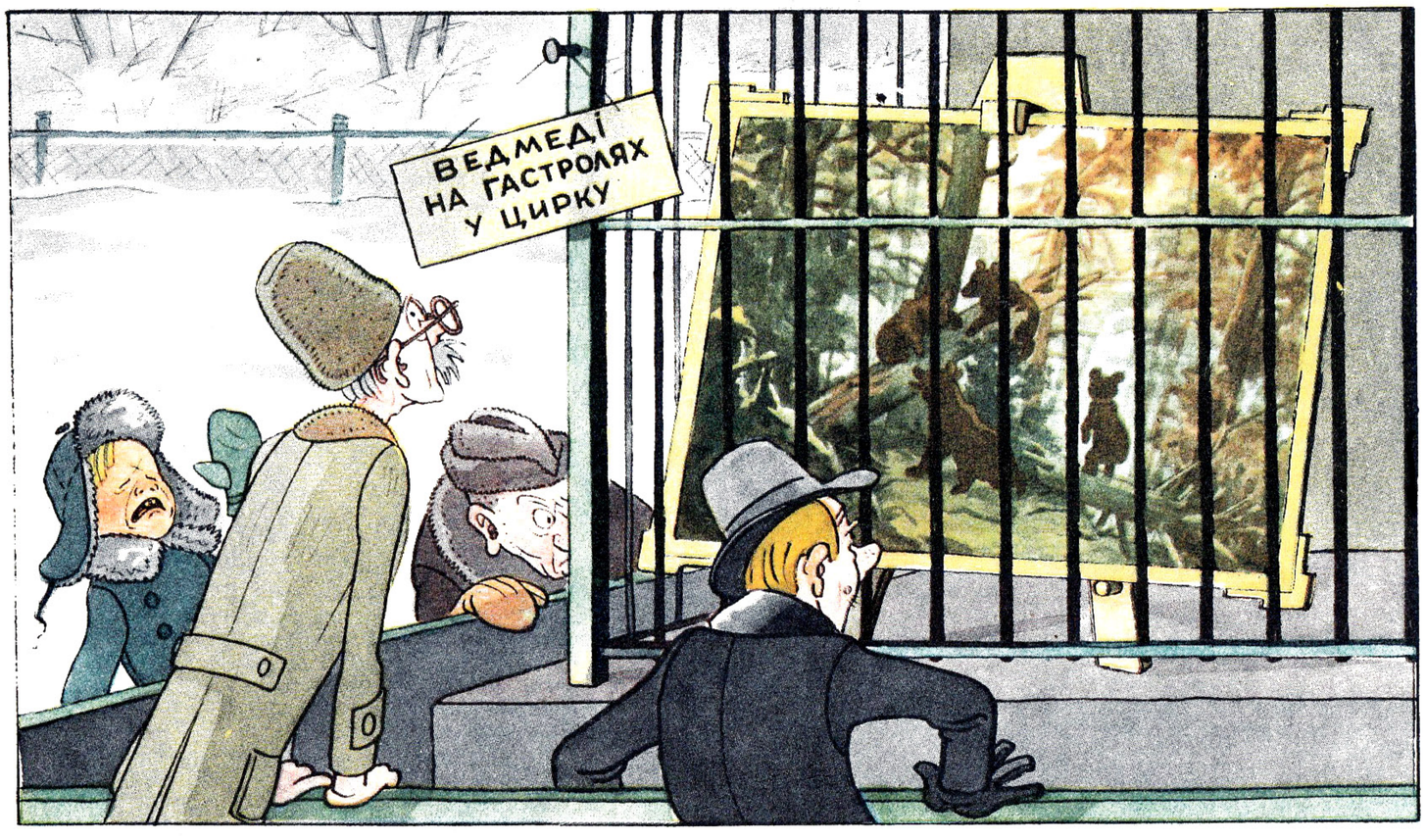

Випадок у зоопарку.

ВИТЯЗЬ НА РОЗПУТТІ

Мал. Л. БОЙКА

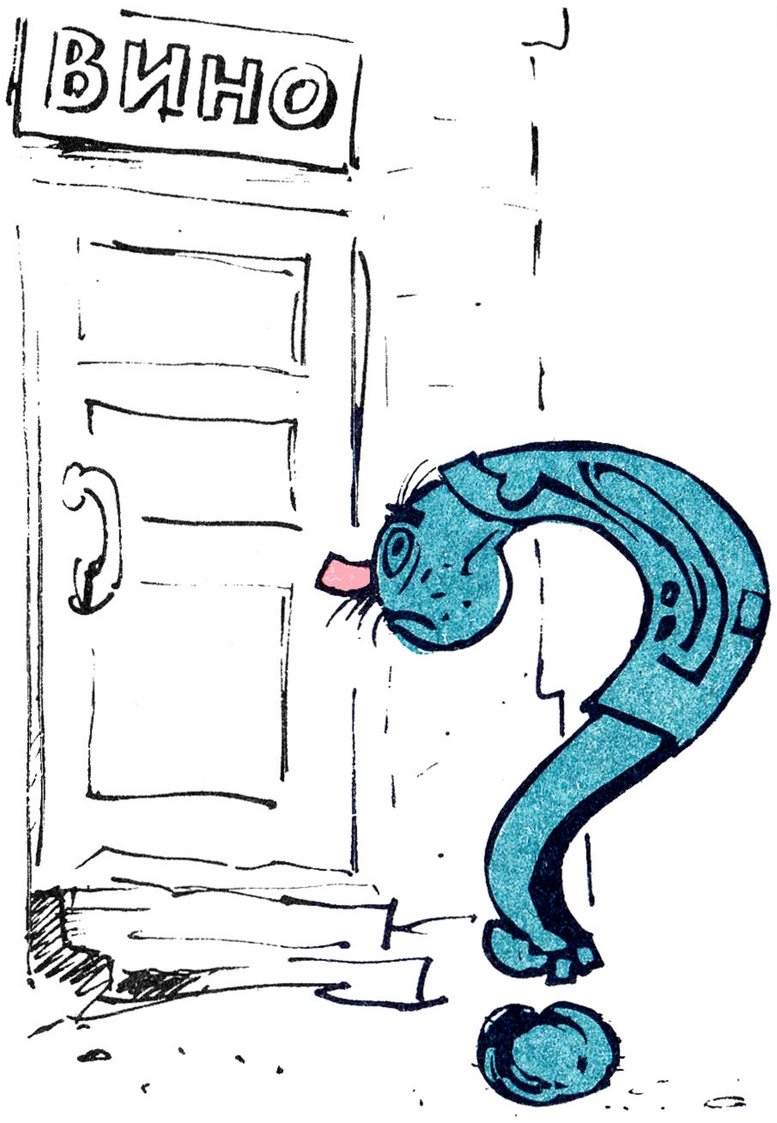

— Зайти чи не зайти?

ЧОРТИКИ НА ЕКРАНАХ

В Сумах є підприємства побутового обслуговування. В Сумах є міський побуткомбінат з густою мережею різних «точок», де ремонтують годинники, взуття, авторучки та інші предмети, до яких цивілізована людина вже звикла.

Є в Сумах і «Бюро добрих послуг». Аякже! Данина сучасності.

А ще є в Сумах і на околицях Сум сотні, тисячі «людиноодиниць», які необдумано стоптують каблуки, ламають годинники, авторучки та десятки інших найменувань речей, без яких, прямо скажемо, цивілізованій людині заріз.

Власно кажучи, поважні інститути, про які йшлося вище, своїм існуванням зобов'язані саме фактам стоптування каблуків та іншим катаклізмам.

Уявіть собі на хвилинку, що одного чудового дня раптом перестануть стоптуватися каблуки, ламатися годинники, перегоряти трубки в телевізорах. Почнеться буквально хаос. «Точки» закриватимуться одна за одною, а Федір Кузьмич Книш, начальник обласного управління побутового обслуговування населення, змушений буде міняти професію.

Але ми твердо переконані, що наше фантастичне припущення ніколи не здійсниться і Федорові Кузьмичу міняти професію не доведеться.

Проте із вищесказаного випливає закономірний висновок, що «точки» існують для людей, а не навпаки. Іншими словами, коли ти сидиш у «точці», то роби своє діло так, щоб люди тобою були задоволені. Перша половина цього правила виконується сумлінно — «точки» є, і майстри в них сидять. Що ж до другої половини, то тут, мабуть, доведеться поговорити докладніше.

Словом, люди «точками» і майстрами дуже й дуже не задоволені. Дійшло діло до того, що в Сумах відремонтувати звичайний серійний годинник «Побєда» — проблема, і проблема неабияка.

— І все-таки годинники у Сумах ремонтують! — вигукне оптиміст.

— Ремонтують, але як, — скаже песиміст, — «точки» тут ні при чому. «При чому» самі майстри. Майстерня, бачте, не має запасних деталей, а в майстрів вони чомусь є. Отже, треба тримати міцний контакт з майстрами. Ну, а як цей контакт підтримується, ви, сподіваюсь, розумієте.

На превеликий жаль, ми, вічні прихильники і прибічники оптимістів, змушені погодитися з песимістами.

Важко заперечити песимістам, коли вони розповідають про те, що справді відбувається в Сумах.

Не просто полагодити сумчанинові черевика. У «точках» черевики можуть лише пофарбувати або почистити. Відверто кажучи, коли черевик вишкірився цвяхами, власник черевика мало думає про колір його і про фарбування.

А відремонтувати у Сумах телевізора, це вам жук на палиці?

Ось вам сценка, змальована з натури у Сумському ательє по ремонту телевізорів.

Обідня перерва. У маленькому підвальному приміщенні не дуже великий, але щільний натовп. У стіні — вікно, закрите дерев'яною лядою. По той бік ляди чути дівочий вереск.

— Уже пообідали, — визначив хтось з присутніх, — значить, скоро відкриють.

Нарешті ляду відкривають, і на своєрідному екрані показується голова майстра О. Шелеста.

— У мене вдома зіпсувався телевізор, — пропихається наперед один з «телемучеників».

— Що з телевізором?

— Плигають по екрану якісь чортики. Вже був майстер з вашого ательє.

— А що він сказав?

— Сказав, що вони не страшні. Хіба що телевізор згорить, а так нічого не бійтеся, чортики не кусаються.

— Прийдіть завтра.

— Я вже у вас п'ятий раз...

— Прийдете і в шостий. Хто там на черзі?

Після такої зарисовки залишається сказати кілька слів про «Бюро добрих послуг». Багато про це бюро не скажеш. Тут є завідуюча Антоніна Михайлівна Сербиновська, є комірник, прибиральниця, один дроворуб і одне піаніно.

Біля піаніно майже кожного дня сваряться за чергу мами майбутніх Гілельсів, а дроворуб котить на велосипеді мотопилку, і важко зрозуміти, хто кого везе — велосипед дроворуба чи навпаки.

Дроворубові можна поспівчувати. Місто велике, а він один. Хіба під силу одній людині стільки могоричів?

От і все.

Ні, не все. Залишається запитати у Федора Кузьмича Книша — думає він налагодити побутове обслуговування міста та області, чи збирається міняти професію з незалежних від нього причин?

М. ПРЯДУН.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● Фейлетон «Здоровенькі були!» («Перець» № 18) було адресовано директорові Олександрійського спеціалізованого магазину «Сільгосптехніка» Л. Д. Рубашенкові (Кіровоградщина), який самовільно перекрив шосейну дорогу, що проходила повз той магазин, і через те весь автотранспорт змушений був робити об'їзд непридатним для їзди провулком.

За вказівкою Олександрійського міськвиконкому проїзд по шосе відкрито, а т. Рубашенка за самоуправство попереджено.

Приїдь, будь ласка, до нас у Глибоку. І ящик свічок з собою привези. Вони тобі знадобляться і нам у пригоді можуть стати. Лише з таким запасом свічок можеш сідати й писати про електрику в нашому селищі.

Якщо в кімнаті несподівано настане темрява, не хапайся за телефонну трубку і даремно не турбуй ні комунгосп, ні місцеву електростанцію, ні районну електростанцію, і навіть Кам'янську ГЕС, бо однаково почуєш у відповідь одне:

— Електромонтери на лінії.

— Уночі? — здивуєшся ти.

— А коли ж їм там бути?! — і кинуть трубку.

От тоді, Перче, виймай свічки і пиши. Або ні, краще подаруй їх керівникам нашої електромережі. Хай беруть ті свічки в руки й самі виходять ремонтувати лінію серед ночі, якщо забувають посилати монтерів робити це вдень. Так, мабуть, буде краще і монтерам, і нам, мешканцям районного центру.

І. ШТЕФУРЯК,
заступник редактора районної газети.
Чернівецька область.

Любий Перче!

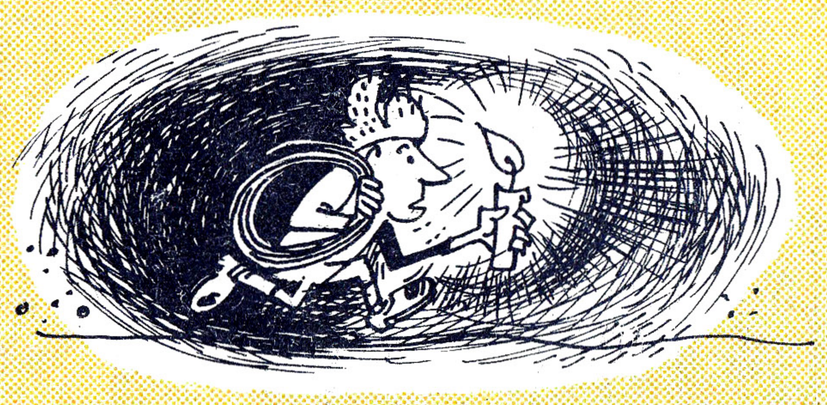

Чи знаєш ти, чого Борислав сміється? Не знаєш. Так-от слухай. У лютому 1964 року Володимир-Волинський таксомоторний парк здав Бориславському ремонтному заводові у капітальний ремонт два автобуси.

На заводі обіцяли: «Буде зроблено. У квітні можете забрати машини. Чекайте нашої вісточки».

Минув квітень, пробіг травень. Минув червень, пробіг липень. І раптом вісточка від... 16 жовтня за № 3288. А в ній... завод повідомляє, що шасі в автобусах не придатні. Рами поламані. Шліть представника для перегону шасі в капітальний ремонт на Здолбунівський ремонтний завод.

От тобі, думаємо, «у квітні можете забрати машини»!

Тепер розумієш, Перче, чого сміється Борислав. З запізнілого квітневого жарту бориславських ремонтників.

І. ГУРЖІЙ,
старший лінійний контролер автопарку.
м. Володимир-Волинський,
Волинської області.

Був у нас, колгоспників села Рідкодуб, один спільний друг. Він нам розумні поради давав. Він нас розважав. Кілька разів на день ділився з нами найсвіжішими новинами. А головне, при першому ж нашому бажанні він вщухав. Витягли штепсель — і готово.

Ну, розуміється, ти догадався: то було радіо.

Було, та, на жаль, загуло. Буквально. Бо ще позаторік щось на радіотрансляційній лінії зіпсувалося, і тепер тільки вітер гуде в проводах. А репродуктори — мовчать.

Щоправда, замість них ми весь цей час чуємо голоси деяких наших районних діячів, що, мовляв, ось-ось нам радіо полагодять. Та це нас мало втішає,— не те радіомовлення!

Хай би, Перче, краще радіо говорило, а базіки — помовчали.

О. МЕЛЬНИК.
Село Рідкодуб,
Валківського району,
Харківської області.

Я 28 років працюю в Городищенській школі. І ось на двадцять дев'ятому одержую цидулу такого змісту:

«ПОВЕСТКА

Гражд. с Городище Пяскорському Омельяну М. С/рада зобов'язує Вас прибути 23/XII — 1964 року на 9-ть годин ранку в с/раду на очередне діжурство сроком на одні сутки. Явка Ваша строго обов'язкова».

Воно б і нічого. Чому й не побути добу-другу на побігеньках у голови сільради т. Чорнопупа. Та от з учнями біда. Куди, Перче, їх діти на цей час? Якби ж і їм голова якусь роботу придумав. Ну хоча б воду носити або сніг відкидати од сільради до райвиконкому. До Шепетівки тобто.

Щоб там бачили, як у нас сільрада вчителів продуктивно навантажує...

ПЯСКОРСЬКИЙ О. М.,
вчитель.
Шепетівський район,
Хмельницька область.

РЕПЛІКА

КОМУ Ж ДАЛИ ПЕРЦЮ?

1.

Борис Маркович Злотник був місцевою знаменитістю. Його знали лише в Острі, Чернігівської області, де він очолював дільницю Козелецького райпобуткомбінату.

Та ось у № 10 «Перця» за 1964 рік з'явився фейлетон «Який Сава, така й слава» про грубіяна Злотника. І став він після цього вже знаменитістю в республіканському масштабі. Розгортаючи тепер журнал, читачі «Перця» почали цікавитись, якого ж перцю дадуть у Чернігові розгнузданому нахабі.

І ось у редакцію надійшла відповідь. Зав. особим сектором Чернігівського обкому т. Пономаренко, посилаючись на Козелецький партком КП України, писав, що Злотника з роботи знято, а виступ Перця 25 червня обговорено на партійних зборах райпобуткомбінату.

У № 23 журналу за минулий рік Перець повідомив про це своїх читачів. Та, як згодом виявилось, поспішив. У той час, як одна рука в області взяла різку, щоб відшмагати і провчити зарозумілого грубіяна, друга рука швиденько вихопила Злотника з-під різки і ніжно погладила по голівці.

«Друга рука», ота, що врятувала Бориса Марковича від кари, належить начальникові Чернігівського облуправління побутового обслуговування т. Ткаченку.

Сховавшись за відписку, т. Ткаченко не тільки витер сльозу і приголубив «скривдженого» грубіяна, а й підняв його на вищий службовий щабель, віддавши під керівництво Злотника ще два виробничих цехи в Острі. Бориса Марковича аж сміх розібрав від того всього.

— Так кому ж дали перцю? — законно питають нас остерці.

І ми питаємо — кому?

Відповідайте, тт. Ткаченко і керівники Козелецького району!

Тільки вже, будь ласка, без жартів, а то Злотник ще дужче сміятиметься.

2.

Люди написали листа. Про негідника, який, керуючи аптекою, перетворився на держиморду, тероризував співробітників, зловживав службовим становищем. Якого вже тричі «звільняли», та ніяк не могли звільнити.

Перець звернувся до облздороввідділу. Звідти повідомили:

«На Ваш № 7220/10 від 15.VII — 1964 року Хмельницький облздороввідділ сповіщає, що тов. Добровольський С. П., будучи керуючим аптекою № 3 міста Кам'янець-Подільського, грубо поводився з співробітниками, зловживав своїм службовим становищем.

На основі матеріалів комісії партійно-державного контролю Кам'янець-Подільського міськкому КП України, аптечна рада Хмельницького аптекоуправління звільнила тов. Добровольського С. П. з посади керуючого аптекою № 3.

Зав. облздороввідділом
Е. Разінкіна.

14 серпня 1964 р.».

Перець надрукував коротеньку хроніку під рубрикою «Дали перцю!»:

«...Закінчилась кар'єра керуючого аптекою № 3 С. П. Добровольського. Це сталося після того, як читачі описали нам його діяльність, а ми попросили Хмельницький облздороввідділ ближче познайомитись з тим керуючим.

Там познайомились і зняли з роботи».

(«Перець» № 19 за 1964 рік).

Все.

Обидві сторони поставили крапки.

Взаємно задоволені.

* * *

А люди знову пишуть. Знов до Перця.

«Добровольський багато нервів псував нам, працюючи керуючим аптекою № 3. А тепер завідуючий облаптекоуправлінням тов. Мирний, нарешті, «покарав» його — перевів керуючим аптекою № 130».

Коментарі зайві.

Хіба що двоє невинних запитань:

1. Кого ви ошукали, тт. Разінкіна і Мирний? Партійно-державний контроль, чи Перець, а чи своїх працівників?..

2. На що ви сподіваєтесь тепер, милі жартівники?!.

Гумор наших друзів

ВОЖЫК

Малюнки з білоруського журналу «ВОЖЫК» (м. Мінськ).

Апостол: — Що робити! По ділах — йому треба в смолі кипіти, а по характеристиці — в раю раювати...

— Шкода, що зараз місячник культурного обслуговування, а то б я тобі сказала!..

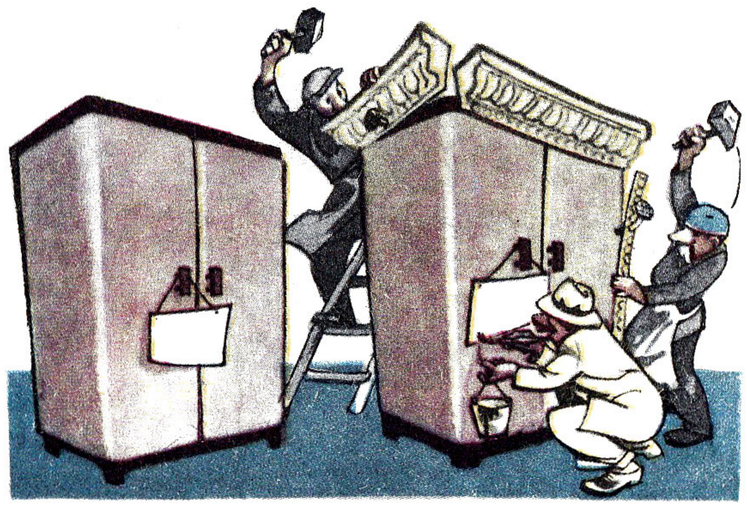

Набивають ціну.

— Я покликав вас, щоб умовитись, хто кого буде критикувати на зборах.

— Скільки коштує мати божа?
— П'ять карбованців.
— А Микола угодник?
— Один чорт!..

— Зустрічай, хазяйко, — чоловік премію несе!

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393.

МАЙЖЕ ЗА РЕМБРАНДТОМ

Мал. БЕ-ША

Уряд ФРН оголосив про своє рішення припинити з травня 1965 року судове переслідування націстських воєнних злочинців «через закінчення строку давності» вчинених ними злочинів. Жахливі злочини гітлерівців проти миру і людяності уряд ФРН вирішив прирівняти до звичайних кримінальних злочинів і застосувати до них чинний у ФРН кримінальний кодекс 1871 року, що передбачає максимальний строк давності в 20 років.

(Із заяви уряду СРСР).

Повернення блудного сина.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК. РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (543) (на украинском языке). Підписано до друку 4. II. 1965 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07873. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0370. Тираж 530 000 прим.